

ONDER DE MOERBEIBOOM

De avond valt. Onder de moerbeiboom
druipt het laatste licht van het blad.
Ik lees de stilte van een landschap
dat men als een zwembad toedekt.

Ik lees een rusteloze wolf. Hij laaft
zich aan het bloed van de horizon.
Ik lees een vrouw in een badkamer.
Zij wrijft de huid met nazon in.

Een krakend bed van witte lakens
wordt leesbaar voor mijn vingers.
De koelte van de nacht voor hete
lippen. Alles ziet nu zonder ogen.
Peter Theunynck www.petertheunynck.wordpress.com
www.poeziebos.be